

оумерши помени, таж глаголет сице. овзсѣхъ иже
взнадежди възкръсенїа и жизни вѣчныа и въз тво-
емъ пришещенїи оуспшихъ православныхъ отецъ и
кратїи нашихъ помѣни челоуѣколюбче господи. и
тако нземлет част. И възем метлицъ сзвираетъ
взса аже въз святѣмъ діакосѣ части подъ святаго
агнѣца, тако лежати възсѣмъ сзвзкоупно и неотпа-
сти отъ нихъ ничтоже. діаконъ же въземъ кадилницъ и
взложъ оїмїамъ възнѣ глаголетъ къ священнику.
благослови владыко кадило, таже глаголетъ господоу
помолимса. Іерей же глаголетъ молитва сѣа.

ИЗЪ ПРОЛОГЪТЪ ОТЪ XIV ВѢКЪ.

Тоя прологъ, който са намира въ Троицосергиев-
ска Библиотека, подъ № 5, е важенъ въ много отно-
шения. Така напримѣръ, (подъ 14. Септемврия) нѣкой си
българинъ преди смъртта си разказва на братията си
за първоначалното крщение на българскїятъ народъ.
Тоя памѣтникъ, безъ никакво съмнѣние, е твърде старъ,
ако и да е претърпѣлъ голѣмо измѣнение подъ влия-
нїето на руските преписваче. У насъ са намира вър-
но преписано копие, което, ако слѣдъ време добиеме
възможность, ще да напечатаме буквално.

И рече: Отче игоумене Петре! азъ есмь отъ
гызика новопросвѣщенаго Болгарьскаго, иго же Богъ
просвѣти сватимъ крщениемъ въз сила лѣта из-
враникомъ своимъ, Борїсомъ, иго же нарекоша въз
сватоу крщению Михаїла, иже силою Христовою и
знаменьемъ крстизнимъ побѣди цѣпанзи и непоко-
ривзи родъ Болгарьскзи, и омрачензи срзца зло-
козизимъ дьаволимъ дѣнствомъ, свѣтоу благора-